

Alguns exemples que ajuden a explicar vulneracions de drets que ens trobem actualment per manca de coordinació entre conselleries o administracions i per normatives contradictòries o fora de Llei i que s'han consolidat

Posar a la persona al centre implica que rebi el que en cada moment necessiti (ella i la seva família), coordinant departaments i administracions diverses i facilitant que arribin els suports.

Coses que passen (i no haurien de passar)

- Perdre la pensió de la dependència pel fet de rebre el servei de suport a la pròpia llar. Normalment la persona rep aquest servei quan se'n va de casa a viure independent però en la majoria de casos la família segueix donant un elevat suport i pagant despeses de la llar de la persona amb discapacitat. Una situació diferent és quan entra a una llar residència amb suport durant tot el dia. Caldria buscar una fórmula que reconegués l'assistència de la família quan la persona ja no viu a la llar.
- Als 65 anys, les persones amb discapacitat perden el dret al servei de taller ocupacional, es queden sense cap servei alternatiu durant el dia. De la mateixa manera, les persones que viuen en una llar o residència, al complir els 65 anys, s'pon derivats a una residència geriàtrica. Aixó comporta no només un desarrelament total de l'entorn i persones amb qui han conviscut molt anys sinó també un pas a un lloc menys especialitzat en la seva discapacitat. Arribar als 65 anys no ha d'implicar canvis radicals a la vida de les persones amb discapacitat, Independentment de l'edat, han de tenir accés als serveis que aquella persona en concret necessiti, de manera flexible i amb adequades valoracions.
- L'accés al servei de suport a la pròpia llar es limita als nivells 0 i 1 de dependència, però hi ha persones amb nivell 2 i 3 que poden

viure de manera més autònoma amb suports. Per què en queden excloses?

- Pel copagament residencial s'apliquen barems que no es basen en estudis objectius ni transparents.

La Llei és clara: només es pot aplicar la "calculadora" (el % de copagament) sobre el cost que té viure (no sobre els suports que necessita una persona amb discapacitat). Com pot ser, doncs, que hi ha persones que paguen molt per sobre de la Renda garantida de ciutadania (*) = 755 euros/persona?

D'altra banda, el patrimoni no pot comptar a efectes de copagament, només la renda (els ingressos).

* La Renda Garantida de Ciutadania és el que el Govern calcula que, de mitjan, costa viure a Catalunya. Com a màxim, aquesta hauria de ser la base sobre la qual calcular el copagament. O menor, els serveis residencials haurien de justificar quin és aquest cost en cada cas i podria ser menor.

- Quan una persona entra a un Taller Ocupacional, la família perd la prestació per fill a càrrec. D'aquesta manera, el Govern finança aquest servei al qual una persona té dret a costa d'un altre dret: el de les famílies, que més enllà de l'horari del taller segueixen dedicant hores i esforços econòmics a la persona amb discapacitat. Oi que quan una persona amb discapacitat està en edat escolar o formativa la família té dret a la prestació per fill a càrrec? Doncs quan està a un Taller, també, és totalment equivalent.
- Totes les persones poden estudiar durant tota la seva vida. Les persones amb discapacitat intel·lectual només fins als 21 anys, que és quan acaben tots els itineraris formatius adaptats (IFE, PFI...). Els graus d'FP no estan adaptats. No hi ha cap oferta pública de formació continuada adaptada. Si es volen seguir formant, ha de ser de manera privada. Però la formació és un dret per a tothom i a totes les edats. Per a tothom-tothom.

- Si una persona amb discapacitat es casa, perd la pensió per orfanat. Per què? Ja no necessita aquest ajut econòmic per viure? No hi ha cap justificació.
- L'EVO laboral et pot derivar a empresa ordinària amb suport... però el treball amb suport no forma part de la cartera de serveis socials. Per què?
- Els centres educatius porten anys denegant la titulació d'ESO (i de català) a les persones amb discapacitat intel·lectual. En canvi, quan es fan oposicions a places públiques per a persones d'aquest col·lectiu et demanen acreditar el nivell de català. No en tens cap. I llavors has de fer una prova de nivell de català, que no està adaptada a les persones del col·lectiu.

La llista és més llarga. Per això és tan important incloure i escoltar a les pròpies persones i les seves famílies. Superem les fronteres i limitacions entre administracions, conselleries i centres prestadors de serveis, perquè la vida és contínua, integral i flexible.